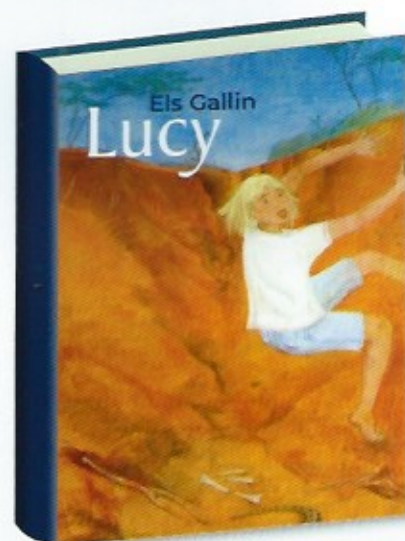

**Het Lyceum zendt
haar oud-leerlingen uit:**

Els Gallin

(Kon. Lyceum 6 Lat Wet. 1983)

Het leven bestaat uit al dan niet toevallige ontmoetingen. Als vierdejaars in de Moreauschool had ik Roland Gallin als schoolmeester. We schrijven 1962 ! Achtendertig jaar later vervoegde Els Gallin mijn inspectieteam voor de doorlichting van het KTA Gistel.

Els is geboren in 1965 en doorliep de Moreauschool van de 1ste kleuterklas tot en met het 6de leerjaar. Nadien wenkte het Lyceum, waar ze voor de studierichting wetenschappen koos en afstudeerde in 1983. Ze wenste eigenlijk in de voetsporen van haar pa te treden, maar toen al was er de grote belangstelling voor de vele facetten van biologie en aardrijkskunde.

Ze denkt vandaag nog met veel waardering terug aan de vakleraren Greet Caris en Emiel Van Damme voor biologie en aan Jo Beuckels en Ronald Van Quathem voor

aardrijkskunde. Ook Geert Gevaert voor Nederlands blijft in haar herinnering voortleven. Eerst wilde Els biologie aan de Rijksuniversiteit Gent studeren om daarna via de aggregatieopleiding les te kunnen geven. Miel Van Damme raadde haar evenwel aan om de opleiding bio-ingenieur eens grondig te verkennen. Het toegepaste domein van deze discipline trok haar fel aan en de beslissing was snel genomen. Na de studies bio-ingenieur zette Els haar eerste stappen in het onderwijs als leraar wetenschappen en land- en tuinbouw in Melle (de Tuinbouwschool, vroeger Rijksonderwijs dan ARGO en nu GO!).

Dat betekende de aanloop naar een gevarieerde loopbaan. In 2000 kwam ze als eerste uit de bus bij het examen voor inspecteur van de Vlaamse Gemeenschap. Na 10 jaar gewerkt te hebben bij de inspectie in het domein land- en tuinbouw en nadien als inspecteur-coördinator, koos ze verrassend voor een overstap naar de Pedagogische Begeleiding van het Gemeenschapsonderwijs. Nieuwe horizons wenkten dus. Eerst fungeerde Els 5 jaar als begeleider basisonderwijs om daarna benoemd te worden als hoofdadviser. Het takenpakket is ruim en veeleisend want er moet adequaat kunnen ingespeeld worden op de vele uitdagingen en vernieuwingen in het onderwijsveld.

Als hoofdadviser is ze lid van de stafdienst van de pedagogische begeleiding en maakt derhalve mee het beleid van de dienst. Daarnaast coördineert ze alles wat te maken heeft met de ondersteuning van het schoolbeleid in het basis- en secundair onderwijs, naast vormgeven aan het begeleidingsaanbod, het ondersteunen van de begeleiders en het opvolgen van innovaties in het schoolbeleid.

Els heeft nog meer in haar mars. Ze is auteur van leerboeken over wereldoriëntatie, over wetenschappen en ze werkt mee aan netoverschrijdende onderwijspublicaties. Daarnaast publiceerde ze reeds 6 jeugdromans, waarvan een verhaal in het Duits vertaald is (Ich will keinen Frosch küssen, 1991). In 2010 debuteerde Els met haar eerste roman voor volwassenen: 'De dag dat Vilhelmine viel' uitgegeven bij Kramat. In een van haar interviews vertelt ze: 'Het was moeilijker om een uitgever te vinden voor het publiceren van een roman voor volwassenen dan voor kinderen.' Dat getuigt m.i. van een grote dosis relativering en bescheidenheid. Pour la petite histoire: toen de roman verscheen, heb ik een telefonisch gesprekje met de

uitgever gevoerd over de periode van uitgifte. De Boekenweek in Antwerpen met de massa boeken die op de lezer werd losgelaten, leek me niet opportuun.

Bovendien is het uitgeverswereldje van de zogenoemde bekende auteurs er een van ons-kent-ons. Hoe dan ook de roman - een ijzersterke thriller, die zich afspeelt in het verre West-Groenland - heb ik in één ruk uitgelezen. De recensies waren trouwens lovend. In de *Standaard der Letteren* lezen we: 'Els Gallin slaagt erin de personages en hun onderlinge relaties geloofwaardig te typeren. Dat dit verhaal zo echt overkomt, is voor een groot deel aan de realistische dialogen te danken.' Het heeft altijd in Els gezeten om verhalen en personages te bedenken al dan niet in een imaginaire wereld. Hierbij gaat ze heel nauwgezet, bijna planmatig te werk zodat het verhaal geleidelijk aan vorm krijgt.

De vele reiservaringen vormen een blijvende inspiratiebron. Els voelt zich vooral aangetrokken tot de noordelijke, uitgestrekte en dun bevolkte gebieden omgeven door ijsbergen en gletsjers. De ongerepte natuur en de volkeren met hun socio-culturele gewoontes dragen haar belangstelling weg. Dat heeft ze ongetwijfeld meegekregen van haar pa Roland, die een fervent reiziger was.

Na de roman verscheen een nieuw en opmerkelijk kinderboek voor het 6 de leerjaar en het 1 ste jaar secundair onderwijs, waarin de relatie tussen mens en omgeving centraal staat. Lucy is het verhaal over Ethiopië en de evolutie van de mens. Twee verhaallijnen lopen naast elkaar. Aan de ene kant het verhaal van de evolutie van de mens, wetenschappelijk correct weergegeven. Aan de andere kant is er het spannende fictieve verhaal van Lucy's moeder Linda en hoe Lucy aan haar naam komt, met een knipoog naar de archeologische ontdekking van Lucy in Ethiopië in 1974.

Wie schrijft die blijft, maar schrijven is bovenal hard werken.⁽¹⁾ Gelet op de veeleisende job als hoofdadviseur is de tijd daarvoor sowieso schaars en wordt er enkel in de weekends - indien mogelijk - en tijdens verlofdagen geschreven. Els' pensionering wenkt uiteraard nog niet, toch mogen we in de nabije toekomst nieuwe publicaties verwachten. Zo schreef ze recentelijk een jeugdverhaal dat zich afspeelt in onze geboortestad. Het is een speurtocht van 3 vrienden naar de verloren hand van de zwarte slaaf in het beeld van Leopold II aan 'De Drie Gapers'⁽²⁾. Een spannend verhaal, waarin een stuk turbulente Oostendse geschiedenis met een grote symbolische betekenis wordt verwerkt.

Voetnoten

- (1) 'Wie schrijft die blijft' verwijst o.a. naar ook naar een literair magazine uit de jaren tachtig op de toenmalige BRT.
- (2) De Stoeten Oostendenaere, een anarchistische actiegroep, kapte in de beeldengroep rond Leopold II op de zeedijk de hand van een beeld van een zwarte slaaf af. Hiermee heeft de actiegroep het gruwelbewind in ons voormalige kolonie Kongo terecht aan de kaak gesteld (2004). De benaming van de actiegroep verwijst eveneens naar een gelijknamige onafhankelijk stadsblad van 1976 tot in het begin van de jaren negentig.